

Mozart, Mozart, welke Mozart?

RECENSIE AMADEUS

★★★★★

Gebeurtenis: muziektheatervoorstelling *Amadeus* door De Warme Winkel/Nieuw West **Concept en spel:** Marien Jongewaard, Vincent Rietveld **Regie:** Ward Weemhoff **Muziek:** Bram en Jasper Stadhouders **Dramaturgie:** Czeslaw de Wijs **Gezien:** 20/2 Grand Theatre, Groningen **Publiek:** 190 **Nog te zien:** 31/3 Meppel, 1/4 Leeuwarden

ERIC NEDERKOORN

Dat we een avondje confrontatietheater gingen beleven, uitte zich alvast op de trap naar de zaalingang. Een kwartet bezoekers, van middelbare leeftijd toch, de hormonen afgevlakt zou je zeggen, drukte schreeuwend de man opzij die namens de organisatie de volle rij in Grand Theatre in het gareel moest houden. Theaterhooligans. Een primeur. Toen de rust was weergekeerd, pakt Marien Jongewaard en Vincent Rietveld elkaar op de speelvloer aan. Maar dan heel wat prettiger. Tame-lijk briljant zelfs.

De eerste is 63, in 1978 oprichter geweest van Nieuw West en 'kind' van de punktijd. De tweede is een generatie jonger en theatermaker bij De Warme Winkel. In *Amadeus* projecteren ze de tegenstelling tussen de gevestigde hofcomponist Salieri en nieuwlichter Mozart op zichzelf en elkaar. Wie komt voor Mozartklanken of een adaptatie van het toneelstuk van Peter Shaffer of de film van Milos Forman, kijkt op zijn neus. We horen een paar maten *Eine kleine Nachtmusik*, zien een enkele Mozartpruik en dat was het wel.

Voor de rest rammen de gebroeders Stadhouders geluidsmuren uit hun gitaren die haaks staan op Mozarts lichtvoetigheid. Fragmenten uit Poesjkins tekst over het duo S & M vormen nog wel de grond waarop Jongewaard en Rietveld de tegenstellingen tussen elkaars theaterpraktijken en -inzichten bouwen en vooral op hilarische wijze uitvergrotten. Hoogtepunt is een rede die Rietveld houdt over de ouderwetse opvattingen van Jongewaard, die geen donder zou geven om zijn publiek, het liefst niets en niemand ontziend de zaal leeg speelt, en noodgedwongen altijd

monologen doet omdat geldgebrek meer acteurs niet toelaat. En wie zou met zo iemand willen samenwerken?

Maar al redenerend gaat hij gestaag en zemelend over in een *never ending* lofzang op het pure, eerlijke, eigene, originele en non-comformistische karakter van Jongewaard.

Wat is die man goed. Jongewaard neemt de gelegenheid te baat om met een woedende, dreigende *no future*-monoloog dat slappe zootje op de tribune te schofferen, zo hard, dat 't in gedachten zelfs even naar Parijs leidt. „Jullie moeten allemaal dood.” Ondertussen vertelt hij hoe hij ooit naar het Noorderplantsoen in Groningen ging, om met een bos takken terug te keren in het theater, en dat hout 's avonds het publiek in te slingeren. Waar gebeurd.

Het is spot en het is terugblikkende zelfspot. Het is een sterk gemonteerde reeks van verhalen, van confrontaties en van muzikale ontregeling, met precies de goeie tempowisselingen. Het blaast je omver. Het is tot nu toe het meest originele theaterwerk van dit seizoen.